

Prometheus

Když jsem se procházel po světě, přišel mi zemský povrch příliš prázdný, smutný a pustý. I když po něm pobíhala zvířata, stále na Zemi něco chybělo. Za svolení Dia jsem s pomocí Athény stvořil člověka- bytost schopnou vzpřímené chůze, se svobodnou myslí, ne však dokonalou tak jako božstvo. Od toho dne jsem lidskou rasu pozoroval každý den. Postupně lidí přibývalo. Byl jsem rád, že měli dobrý život. Neznali strach ani trampoty, nestonali. Musel jsem je však dosti věcem naučit. Stavět příbytky, osívat pole, pracovat. Avšak nikdy jsem neutrousil ani jedinou zmínku o bozích, takže lidé o nich nic nevěděli, tudíž je nemohli uctívat ani jim přinášet oběti. Dia to zřejmě hodně rozhněvalo, protože mě povolal k sobě a uložil mi, abych naučil lidstvo úctě k bohům. Nezbývalo mi nic jiného, než mu dát prázdný slib. Myslel jsem, že můj výtvar se obejde bez božské pomoci. Když jsem se dověděl, že se je Zeus chystá zahubit, vypravil jsem se na Olymp a snažil Diovi jeho úmysl rozmluvit. Jen o vlásek se mi to povedlo. Ale lidé museli bohům přinášet oběti. Pro splnění jeho přání jsem zabil býka. Kostí a hlavu jsem obalil vonným tukem, maso jsem zabalil do kůže a navrch dal vnitřnosti. Zeus si vybral hromadu kostí, takže mé výtvary bohům v budoucnu obětovali jen kosti. Za tuto lest se však Zeus pomstil. Vzal mým lidem oheň. Nemohl jsem se dívat na to, jak lidé trpí. Proto jsem se vplížil na Olymp a odnesl si ve své holi trochu věčného ohně. Lidé se jásali a já byl rád, že jsem jim pomohl. Čekal jsem nějakou Diovu pomstu, ale nic se nestalo. Přesto jsem měl strach, že nějak využije mého bratra Epiméthea. Byl méně rozvážný, tudíž i více naivní. Najednou se na světě začaly šířit útrapy, bolesti, nemoci a smrt. Od bratra jsem zjistil, že Pandora, kterou přijal do svého domu, měla ve své skřínce všechny tyto strasti. Náhle se zjevily nějaké mohutné bytosti, které mě odvedly na horu pohoří Kavkaz. Nevěděl jsem, co se děje. Přikovaly mě ke skále. Pomalu mi docházelo, že to je součástí Diova trestu. Když nastal večer, přiletěl nějaký dravý pták. Blížil se ke mně. Nesměl jsem dávat najevo svůj strach. Najednou se na mne pták vrhnul. Cítil jsem hroživou omračující bolest. Až když dravec odletěl, zjistil jsem, že mi vykloval játra. Takhle to šlo večer co večer. Věděl jsem však, že trpím pro blaho lidí. Jednoho dne procházel kolem nějaký muž jménem Hérakles, jak jsem později zjistil. Zabil orla a rozlámal pouta, tím mě zbavil těch největších muk. Musel jsem však pro vyplnění věštby nosit prsten s úlomkem té skály.